



SETMANARI IL·L·STRAT DE LITERATURA NOVAS Y ANUNCIIS

Dedicat ab preferencia al desarrollo de la vida teatral de Catalunya

SURT LOS DISSAPTES

PREUS DE SUSCRIPCIO:

En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
Fora ciutat. . » 2 »
Extranjer y
Ultramar. . » 10 l' any.

Director: D. JOAN BRU SANCLEMENT

REDACCIO Y ADMINISTRACIO:
Carrer de las Cabras, 13, según.
Bussó a la escala.

PREUS DE CADA NÚMERO:

Número corrent. . . 0'10 Ptas.
» atrassat. . . 0'15 »
» pera
los no suscrits. . . 0'20 »

FULLA D' ALBUM



La orfaneta

PERE RIUTORT

Dilluns passat morí a Valencia, víctima d' una pulmonia, lo conegut actor y director, D. Pere Riutort.

Naixqué a Palma de Mallorca.

Era lo Sr. Riutort un actor molt apreciat de nostre públich, especialment per haver actuat durant duas temporadas en lo Teatro Romea de aquesta

ciutat, estrenant las obras catalanas *L' Agulla*, *Aicos y Cregents*, *La rondalla del infern*, *Hidromel* y *Barba Roja*, creantne sos principals personatges.

Figurá en notables companyias dramáticas entre ellas la de Alfredo Maza y feu junt ab l' actriu Julia Cirera una profitosa excursió per l' América del Sur.

Actualment formava part y dirigía la companyia del Teatro Ruzafa de Valencia, de quin públich era molt apreciat per haverhi treballat diferents temporadas.

La última obra que representá fou *El Zapatero y el Rey*.

L' enterro que 's verificá al endemá dimars, sigué una expontánea manifestació del dol sentit per la perduda del artista.

Sigué portat a pes de brassos pe 'ls dependents del teatro Ruzafa. Mentres la orquesta executava una marxa fúnebre, los artistas companys depositaren coronas sobre la caixa y las artistas desde 'ls balcons tiraren fullas de flors

Las coronas eran set y totas costejadas per individuos de Valencia mateix

Presenciá lo conmovedor cuadro, un públich numerosíssim.

Reposi en pau, lo notable artista!!!

J. X.

Notas bibliográficas

CUATRE VERSOS — Colecció de poesias originals de D. Ramon L. Bassegoda. 238 planas, mida 18 per 12 centímetros. Estampa de «L' Avenç», Ronda de la Universitat, 4, Barcelona Segona edició. Preu 2 pesetas.

Es ja la segona edició que veu la llum la de que parlem, y per aixó serém breus en nostre judici.

Quatre versos, es un interessant aplech de variadas composicions poéticas escrites per son autor en dife-



Cuan m'acabi aquest esclap
 tinch d'arribarme al firal;
 vaig á sentirhi l' aubada
 y la missa matinal.

rents anys y coleccionadas elegantment en un vistós volúm bellament estampat dantunt magnífich paper en las prempsas del establiment tipogràfich dels Srs Casas y Massó.

Rendeix l'autor cult al lema dels Jochs Florals esplayant la seva inspiració en nitas endressadas á la patria, al amor y á la fé; la forma escullida, es atildada y bonica, pero en los assumptos tractats hi trobém á faltar aquell sagell que caracteriza á la literatura moderna. Aquesta falta, es, no obstant, filla de la naturalesa del llibre, puig que lo Sr. Bassegoda si publicqués una obra escrita ara, s' apartaria á no duptar dets antichs motllos creats per los Jochs Florals y que si bé van prestar favor gran á nostre renaixement, avuy son uns caninadors que entraban en lloch de serne una ajuda útil.

GARGOTS.—Cuadern de versos, originals de Claudi Mas. 48 planas. Vilafranca 1893.

Coleccionadas sense pretensions, en un petit cuadern, ha donat á la estampa nostre colaborador Sr. Mas, conegut per Jordi Montserrat, un ramellet de 17 composicions poéticas ab lo nom de *Gargots*. La major part d'ellas han estat publicadas per primera vegada en nostre periódich y totes tenen qualitats recomanables.

Lo llibret no's posará á la venda y es únicament un obsequi del autor als seus amichs. Gracias per la atenció.

ANUARI CATALÁ.—Coleccionat per Joan Umbert.—70 planas.

Es un menut fascicle lo qui du aquest nom y va precredit d' una revista del moviment literari del any 1893.

Publicar baix aquest nom, obliga á molt, puig van anar al devant en Briz y en Mateu, ab llibres fets á conciencia.

Al *Anuari* de que parlem l' hi falta acert en la tria de bona part dels treballs recopilats, y falta aixis mateix autoritat literaria al seu coleccionista.

Te de pèndressen solsament, la bona voluntat.

LLUIS MILLÁ.—*Fantasias Vulgars*. Colecció d' articles. Planas 204; mida 13 per 21 centímetros. Barcelona: Preu 2 pessetas.

Es lo primer llibre que ha vist la llum saludant al

any 1894 y á fé que val la pena de parlarne perquè ab ell s' estrena un autor y un género literari.

Las literaturas extranjeras contan ab autors que 'l manejan á la perfecció, y en catalá únicament existian algunas tentativas aisladas manifestadas en prosa. En Millá ha escrit un aplech d' articles que forman un llibre interessant y en ells usant lo llenguatge apropiat (si v l la frase) á cada personatge, dona airosa vida als objectes inanimats fentlos referir sa historia plena de vicissituds graciosas.

Aixis veyém com mantenen xispejant diálech los cohets d' un castell de fochs, com esplican sas reflexions las bolas de billar, com entre si parlan los trastos d' escenari una volta acabada la funció y com conversan entre ellas las bacinas del barber.

Altras vegadas son los animals los que 's comunican ab la ploma d' en Millá, y podém saber lo que pensa un toro al sortir á plassa, la tragedia de la granota y l' espia dimonis, la vida d' una mosca, y 'ls amors d' un pardal dels arbres de la Rambla, ó altres incidents fantásticos que volen lo seu particular enginy pera esser narrats ab soltura.

L' autor es prou conegut dels habituals llegidors nostres, pug que dos dels seus articles han merescut premi en los Petits Concursos de Lo TEATRO REGIONAL y algun altre l' hem igualment publicat per primera vegada en nostras columnas.

Com á mostra copiem avuy *La bala perduda* qu' es dels millors de la colecció.

La obra está elegantment impresa y va precedida d' un prólech del festiu escriptor Emili Vilanova.

Lo Sr. Millá mereix un aplauso per son atreviment y per lo airós que s' ha surtit en la difícil tasca empresa. Be es cert que l' hi falta un bon xich pera dominar lo género y ferlo ab aquella pulidesa que caracteriza á Andersen, per exemple, pero molt ha fet y més pot fer, lo qui ha entrat ab tan bon peu en lo gremi dels escriptors de llibres.

J. BRÚ

LA BALA PERDUDA

AL SEMPRE ACERTAT CRÍTICH D. JOSEPH IXART

L' enemich ataca.

L' ordre es de resistir, lo jefe ho mana y las cornetas ne donan avis; de descarga en descarga la soldadesca s' escalfa; l' atmósfera s' impregna de pólvora; la potentia veu del canó tot ho domina; lo cor del guerrero s' ls glateix per sa patria; lo pensament humà está en la punta del fusell, que, per l' impuls del gatillo escup balas, quedantse ab los cartuxos per guardá recort de sa feyna.

Fins ara tot marxa ab simetria.

De cop. aumenta 'l perill; precis es treure nou valor; *fuego á discreción*, diu una veu ronca, y 'l foch aumenta de tal modo, que lo xiulet d' una bala se lliga ab l' altre, formant una cinta de plom interminable. Se perden alguns punts estratègichs ¡viva Deu! la vergonya de la derrota es la més gran de las vergonyas. ¿Qu' hem de fer? ¿Morir ab honra! diu la veu de mil homes sense dirho. Morim donchs.

Arrivat aquest extrém, ni 'l pincell pinta ni la ploma descriu lo combat: tot lo del mon qu' es infinitament gran é infinitament petit, queda confós en l' imaginació del home per anar á formar part en los mons ideals.

L' acció s' ha guanyat: fent foch en guerrilla s' ordena la retirada. *Pim, pam, pim, pam*, s' arriba al cuartel general. Cada soldat es un héroe y cada héroe un fill de mare que busca á son germá, ó son amich

que ha vist formar fila ab ell, pero qu' are no sab si forma part en la llista dels vius.

Un soldat extraviat en l'intrincat del terreny, soldat héroe entre 'ls, héroes que ha salvat sa existència baten tse cos á cos ab tres enemichs als quals ha posat lo peu al coll, escudat per la fosca de la nit, caminant entre cadavres, arriba á las murallas de sa patria; mes de cop cau mortalment ferit sense que ningú hagi fet foch, ¡mala estrella es la seva!

Busquem la causa.

Una bala enemiga, filla d' un arma sense punteria, ha sigut l'ensada al espay, al véuers llibre ¿Qué faré? ha dit:—Jo he sigut fosa per ferir, potser per decidir lo guany d' una batalla matant un general. ¿Qué faig sola? ¿Ahont vaig ab aquesta fosca ser se blanco que 'm presti intenció de llubirme? En lo camp no hi há més que cossos que, finan los uns y altres que no m' han pas de menester per morir. Bala sense direcció es bala borda, no es pas aixó lo que jo 'm pensava del mon, ¡cá! quan encastada en mon cartutxo 'm trobava, los grans de pólvora que 'm servian de sócol, sempre 'm deyan:

—«Se 'n ha de parlar de tú, no 't disparis fins que vegis ocasió segura de fer bona feyna; rosaltres ja t' avisarém, no t' impacientis... deixans fer, deixans fer.» Tantas reflexions me feyan, que, perduda ma voluntat, confesso que m' hi dormit: lo xech del gatillo m' ha despertat, si, ja soch á l' espay, ja corro, ja xiulo, ja volo, ¿pero, qué faig? ¿ahont vaig? Torná enrera no es possible. ¡No 's veu ningú! Las fors's se 'm acaban.... Si 'm deixo caure á plom ¡no se 'n riuran poch las amigas que 'm vegin sense una gota de sang que patentisi ma bravura! No, no, jo haig de fer algo... ¡calla! allí veiz un cos que 's belluga... Veyám si l' endevino. ¡Xaf! Ja está. Aquest cos es ben meu. ¡Ah! Si 'l fusell que m' ha disparat me veyá ¡com ponderaria mon valiment!

—¡Imbecil!—cria 'l fusell del soldat que fina.—¿Sabs á qui has donat mort?

—¡A qui!

—A ton propi pare, es dir, al soldat que 't guardava per defensar sa patria qu' es la teva.

—¡Com pot ser!

—Molt fàcilment. Tú, dormint, dormint, has caygut de sa cartutxera en lo camp enemich, un contrari á nostre patria, t' ha trodat, t' ha disparat ab son fusell, y tú ab l' afany de llubirte has donat mort á qui més t' estimava, á qui tenias lo deber de defensar.

—¡Oh!

—¡Aixis va 'l mon! Enteniments de plom, que, buscant celebritat acabeu per deshonrar fins vostra propia memoria. ¡Malehida sigas, bala perduda!

NOTABILITAT ANONIMA



Casimiro Balandrons: Per ara es un d' amant en brut, entona bé y pronuncia malament. Sa especialitat son los crits de *treidór... treidór...* pero ab l' afició que hi té y ab l' ajuda de las pastillas de Nielk hi ha esperansas de que arribará á esser un bon compar-sa.

LAY

Recordo de ma infantesa
los días de pau y goig,
en que adelerat jugava
ab mos tendres companyons

De la mareta recordo
las rondallas que ab amor
me cantava tot bressatme
pera que agafés lo son.

Recordo los jorns de festa
que jo esperava anhelo,
los meus somnis de gaubansa;
tot ho recordo, ay, tot.

Y aqueixos recorts, avuy
que vinch errant, que vinch sol,
sens cap passió que m' animi,
sens gosá un moment de goig!

Avuy que ja 'ls desenganyis
esmicolan lo meu cor
y he perdut encara que jove
más prehuadas ilusions,

Fan que pensi ab gran tristesa
desalentat y confos
«¡quant caras las alegrías
se pagan en aquest mon!»

JOSEPH PONT Y ESPASA



L' ALIGA NEGRA.—Drama en 5 actes, en prosa, original de D. Manuel Rovira Serra. Estrenat la nit del 17 actual en lo Teatro de Novetats.

La nova creació del Sr. Rovira, pertany al número de las melodramáticas y com á tal se mostra lo seu autor gran conxeador del género. En *L' Aliga negra* se posan en joc fortas passions, no hi falta la seva corresponent herencia á cobrar, hi ha assessisats, robo de diners, tentativas de seducció, sufriments de gent honrada, y altrás mil vicissituds ab las quals se depura la virtud de las personas bonas y arriba al final lo triomf d' aquestas y 'l cástich dels crims del traidor, que be prou ho mereixia per lo que havia fet patir á las sévas víctimas y al públich de bona fe que sempre sol acompanyar en lo sentiment als desgraciats personatjes que la fábula escénica presenta com á mártirs.

L' argument es complicat, ple d' efectes de forsa, y manté bé la atenció espectant, arribant en alguns pasatjes á interessar vivament.

Los finals d' acte son ben trobats de situació, y varren guanyarse molts aplausos.

Hi ha qui sosté que lo melodrama es impropio de nostre teatro y que deu refugirse de conreuhar lo género, y alegan com á rahó, la de que 'l públich que aplaudeix la representació d' obras catalanas busca en ellas concepcions de més alta volada. No som d' aquesta opinió; lo teatro nostre, com lo dels altres paissos, deu nudrirse de tota mena de produccions, y es prova evident de que lo melodrama agrada á una bona part de públich, la de que veyém los teatros plens al representarsen de castellans ó de francesos traduhts al castellá. Tot lo que 's fassi donchs pera que la llengua de casa predomini

en las taulas, mereixerà nostra aprobació, y com cada cosa te lo seu mèrit relatiu, mèrit vol també, y no escàs, presentar lo melodrama ajustat ab condicions artísticas.

Lo desempenyo estigué bastant be, distingintse los Srs. Borrás, Virgili, Daroqui, Ferrandis y Bonnin, aixís com també las Scas. Palá, Ferrer y la Fontova.

L' autor fou cridat diferents vegades al palco escènich.

J. S.

LA VIDA INGLESA



En una Soire

DEVANT LA TOMBA

DELS TRES SOIDATS DEL REGIMENT DE BORBÓ, MORTS EN

LO CAMP DE MELILLA EN LA ACCIÓ DEL 27 DEL PASSAT

OCTUBRE

Lluitaren com á bons, la patria defensatne,
morirem com á braus al plom del enemich;
com monument qu' aixeca la patria á sa memoria
sobra de sas tombas hi há una creu de pi.

Avuy encar qui passa per vora seu detura 's,
se descubreix y prega tot conmogut y trist;
y al campament re parau los cants y la gatzara
tant sols al recordarlos, los seus companys de abi.

Quant lo temps passat siga, la guerra ja acabada,
dels noms de aquets tres mártirs re se 'n sentirá á dí;
tant sols allá en sa terra, tres donas ja velletas
resant ab ulls plorosos recordarán sos fills.

Cabrerissas Altas

F. MARIÓ

CARTA DE MADRID

L' aristocràtic teatre de la «Princesa» be podria sens escrúpols de cap mena ni sens temor de que son nom deixés de simbolisar l' escola qu' en ell se reideix cult, cambiar son monárquich nom, per lo de «Teatro francés», parisien ó una cosa semblant, puig ja fa alguns anys que aixís com lo Partenon de la pagana Atenas, se consagrava exclussivament al cult de Minerva, aixís se consagra dit colisseo al teatre francés.

Senta allí las sevas reals la companyia trashumant de la Tubau, companyia cosmopolita que actua alternativament en las repúblicas del Sur d' América, Madrid y Barcelona, usant poch més ó menos lo mateix repertori que la Sara Bernard y que Anna Judic.

¡Bon xasco s' emportaria l' extranger que nou á Espanya volgués fer coneixement allí, ab Calderón, Lope de Vega, Moratin, Bretón, Zorrilla, Ayala, Saavedra, Echegaray y altres de nostres invictes dramaturchs!

Després d' aquesta aclaració ja no estranyará l' lector que al donar comte d' un estreno en dit teatre, m' ocupi d' una obra de Dumas fill. Tal es un drama en quatre actes y en prosa, titulat *Las ideas de la señora Aubray*, traduït per López Guijarro. Son argument gira entorn d' una Joana y es genuinament francés. La Joana es una jove rossa y agraciada que no es donzella, casada ni viuda, pero ab un fill d' uns deu anys fruyt de sos lleugers amoríos ab un home casat.

La senyora Aubray qu' es la protagonista de la obra, es una bona cristiana y una sermonejadora incansable, aixís es que desde sa primera escena puja á la trona y comensa sos sermons de moral y de regeneració social, pero d' una manera concreta, tracta de retornar á la societat, més neta que passada per la bugada á la jove Joana, ja que pecadora penedida es considerada per la senyora Aubray com la més digna de donar sa mà á un home honrat. Recorda algunas n áximas de la epístola de Sant Pau y considera que aixís com Deu perdona ab més gust als grans peccadors, com ho proba lo perdó de la Magdalena, y aixís com la societat ha fet santa á Teresa de Jesús, després d' haver tingut una joventut molt borrascosa y la civilisació l' ha fet doctora com la faria avuy dia, hasta *mestressa* en gay saber per sas rauxas poéticas, la Joana es digne de recobrar l' apreç y la consideració social.

Posant mans á la obra sobre buscar un partit per sa protegida, pensa la senyora Aubray, ab un seu tertuliá, solter empedernit, home de certa edat y que en tota sa vida no s' havia ocupat més que en divertir-se y passar aquesta vida lo més agradablement possible. L' emprén y li proposa á la Joana dientli que son casament será un acte meritori devant de Deu y de la humanitat, que com expiació de sas culpas per haberse divertit tota sa vida y no haber llegit cap llibre de moral, deu casarse, pero no ab una donzella honrada y rica, porque aixó més que expiació, seria recompensa, sinó ab la Joana pobre, deshonrada y ab un fill natural... d' un home casat. ¡Caramba! esclama l' soltè! Vosté 'n fa massa. Las mevas culpas no mereixen aquest càstich! Aixó n' ereix pensarshi. Quedan aixís las cosas hasta que tot d' una, salta lo fill de la senyora Aubray y diu á sa mare, que está enamorat y que vol casarse ab una rossa que ja fa cosa de un any qu' estima. Sa mare no posa cap reparo á la resolució del seu fill, donantli son consentiment ab la sola observació de que la elegida per son cor, siga virtuosa y honrada. Lo jove enamorat, sols sab qu' es rossa, y qu' es diu Joana y al donar aquesta filiació á sa *mamá* present aquesta qu' es tracta de la pecadora, y esclata com una bomba de dinamita, indignada contra l' seu fill, pero la forsa de las ideas de redenció, l' esperit casament de las donas y las máximas de religió y de moral que predominan en aquella senyora, fan que accepti á la Joana per nora. Lo

solter predestinat per la senyora Aubray á víctima expiatoria, al contemplar aquest rasgo d' abnegació esclama: *Esto es magnífico, pero....* y aquestas son las últimas paraulas del drama.

Aixó es magnífic pero.... deya jo també al alsarme de la butaca.

Lo resultat de la obra, es que *Las ideas de la señora d' Aubray* no han lograt fer prosélits en lo públich de «La Princesa».

La execució ha sortit brodada per part de la senyora Tubau y 'ls senyors Vallés y Guerra. Si la obra no logra interessar al públich, culpo al autor, no á la eminent actriu que desenrotlla sas extraordinarias facultats pera ferlo quedar aýros.

A. B.

ENTRE MARE Y FILLA

—Mamá: digam lo per qué de aquest rosé avuy se mústian los capolls qu' eran ahir un rich portent d' hermosura?

—Perque 'l temps passa volant y las bellasas poch duran.

—Per qué se 'n emporta 'l vent sas grogas y mortas fullas?

—Per que així á las ilusions los desenganyas se 'n enduhen.

Del bell roseret ne restan sols las corsecadas punxas, y en cambi, d'aquest xiprer perenne es la verda fulla, y si be no es tan hermós com lo rosé en flor, més dura, com si per ell no passés aquest temps que á las flors mústia

—Aixó, filleta, lo efimer de lo terrenal acusa: es l' hermosura una flor que com la rosa 's desfulla, y 'ns deixan las lliurçons quan nos brindan més venturas.

Axis, filla, no t' enganyin los atractius que poch duran; com lo xiprer, mira, al cel qu' está allí 'l que l' ayma busca, no hi ha l goig del frenesi, empro hi ha la pau augusta, y aquest mon qui te la pau ja te la més gran ventura.

JOSEPHA RIBAS ELIAS



Lo que fan los *curridos* que 's deixan domesticar.

PONCELLETAS HUMANAS



Tres pomets

TEATROS LOCALES

PRINCIPAL.—Per fi ha sigut un fet lo tant anunciat debut de la companyia Cereceda, que ha donat á conèixer *La espada del honor*. Aquesta obra ha justificat l' éxit de que venia precedida. Pertany al de un quant temps explotat género de maniobras militars y es segurament de lo milloret en sa classe.

LICEO.—Dijous passat obri sas portas lo gran coliseu. Ha comensat ab una serie de concerts baix la direcció del Mtre. Nicolau

ROMEA.—*Las claus de Girona*, ha sigut l' obra que més bon resultat ha donat aquets dias. Per ahí estava anunciat l' estreno de *¡¡ Tenorios!!* comedia en tres actes original de D. Antón Ferrer y Codina y de la que 'ns ocuparem en lo número vinent.

TÍVOLI.—Ab bon resultat hi te lloch una serie de representacions de ópera económica á la que tanta afició demostra nostre públich.

NOVETATS.—Dimecres s' estrená lo drama *L' Aguil-la negra* del que parlém en lo lloch corresponent.

ELDORADO.—Dimars s' estrená la sarsuela en un acte *Tragaldabas*, que resultá tan sosa que 'l públich no tingué prou *tragaderas* per empassársela.

Per ahí vespre estava anunciat lo benefici de la senyoreta Pino, artista que s' ha captat las generals simpatias de nostre públich.

Per supuesto, *El duo de la Africana*, continua essent lo plat fort de la casa.

GRANVIA.—Per aquesta nit hi ha anunciat l' estreno del melodrama *El escrito del muerto*. Próximament estreno també de *Teodora*.

CIRCO BARCELONÈS.—De dotze à una, ¿Qui li ha fet?, *La festa del barri* y *L' Angeleta y l' Angelet* son las obras que més bé han presentat los joves artistes que ab bon acert cultivan la sarsuela catalana en aquest teatro.

CIRCO ESPAÑOL.—S' ha reformat notablement la companyia d' aquest teatro, de la que n' es director lo conegut tenor còmic D. Miguel Tormo.

ALCAZAR ESPAÑOL.—Continue en aquest local donant varietat als espectacles lo cuadro de companyia de sarsuela y vers, baix la entesa direcció del Sr. Millá, qui te especial cuydado en posar en escena tot quant en catalá li es possible.

LABRUGUERA.



Una diva



TARRAGONA.—Diumenge passat en lo teatro del «Ateneo» se posaren en escena las comedias *Un cop de telas* y *La sabateta al balcó*, distingintshi en aquesta última la nena Srta. Roca que revela brillants qualitats per l' art escénich.

Per la nit se va posar en escena la aplaudida comedia en dos actes del Sr. Arnau *La pubilla del Vallés*, alcançant gran èxit tota la companyia.

En lo teatro de la societat «Lo Renaixement» se posaren en escena en lo mateix dia las aplaudidíssimas comedias *Aucells de paper*, *L' amor es cego* y *Lo pronunciament*, essent molt aplaudits los actors que hi prergrueren part.

R. F.

VILANOVA Y GELTRU.—Festivitat dels Sants Reys, á més d' alguna pessa castellana se representaren en lo «Teatro Principal» d' aquesta vila, per la companyia del Sr. Arolas, *Una senyora sola* y *Un cop de telas*, havent obtingut bona execució.

En l' article publicat en lo número extraordinari d' aquest periódich, titulat «Las actrius catalanas» se digué per equivocació de ploma, que l' actriu D.^a Balbina Pi estrená algunas obras catalanas del aplaudit poeta *Vilafranki* D. Francisco de Sales Vidal.

Lo mentat poeta, distingit autor de *Una noya com un sol*, *La malcasia de Sitjes* y moltes mes molt celebradas, nasqué en Vilanova y Geltrú lo 1 de Novembre de 1819 y morí en la mateixa vila quan exercia el càrrech d' Alcalde lo 29 de Juliol de 1878.

P. G.

DIADA DELS REYS

Ja s' acosta, joganera,
deya jo, quant era infant
y un més ante en ell, pensant
los plans feya ab breu manera:

L' endemà la carta feya
dihentne las mil tonterias.
Que voldrás?.. Que hi posarias?..
y de content sempre reya.

Al bussó anava á portarla
ab lo meu amic Artigas,
company de jochs y fatigas
y després... á somiarla.

¡Quins somnis! Y que bonichs
que 'ls tres reys tots ab pendons
anavan per los balcons
trucant als noyets petits;
Després sentia 'ls tabals
y 'l clamoreig de trompetas,
los caballs, las banderetas,
y guarnits tots ab fanals.

Aquí, 'l somni se acabava;
y encara si era de nit
cuan jo saltava del llit
y al balcó prest me 'n anaba.

¡Quina alegria era aquella!
al veurem tot alló plé
de joguinas que ab plahé
las treya de la cistella,
y orgullós á cal Artigas
m' en anava tot menjant,
trobant al pobret plorant
perque sols li duyen figas

Ja ha passat, y satisfet
he quedat del goig que 'm daba
y ara 'm contento ab poquet:
que cuan tingui un angelet
ho esperi com jo esperava.

J. GABRIEL Y GURI



¡Alimentat, rey meu, alimentat, que ja sé que ab la
vista t' ho estás menjant.

¡Y QUIN TABACO!



Avans de fumar



Tot fumant



Y avans de acabar

DESÉ PETIT CONCURS

(BASES PUBLICADAS EN LO NÚMERO 98)

LLISTA DE COMPOSICIONS

1, Sempre bella.—2, ¡Tardó!—3, Tirant la xarxa.—4, Meshada.—5, ¡Ay qu' era bella!—6, La perfecció humana.—7, Mitjdia.—8, Casus belli.—9, La Es,igole-ra.—10, Brisa marina.—11, Ciència ignota.—12, Lo poder del cor.—13, El fossar.—14, Mort y Vida.—15, Anyorament.—16, La barqueta.—17, Idili.—18, Professió de fé.—19, Pluja d' estiu.—20, Cànoneta de Abril.—21, La pedra cau á plom...—22, Ma aymia.—23, La poncella.—24, La torrentada.—25, Mon últim cant.—26, En vá.—27, Son alé.

Queda tancada l' admissió de composicions.
En lo número vinent se publicará lo fallo.

LA REDACCIÓ.

EPIGRAMA

Abrassat ab sa cuynera
á n' el seu marit sorpren
D.^a Tecla: y ella rihent,
contesta.—Es la primavera
y tot sol fer mohiment.

ENDEVINALLA,

¡Sabs perque al veuret tan lletja,
tan desairada y tan rica
si acás algú de tu 'm parla
dich que ab tu casarín voldria?
No ho sabs! ¿No ho pots encertar?
donchs... pera lo gust d' envidar

GERONI MARTI



Una poncella que si prospera prou arribará á con-cejal ó cosa per l' estil.

MARINERESCA

Un dia que treballavas
Al carrer,
Vaig dirte que me semblavas
Un roser
Y ta mare ab desagrado,
—Ho atinas.
Replicá, passa ab cuidado
Que té espinas..
Quan tornava de la pesca,
Cap al tart
Hos vegi fent molta gresca
Ab En Renart;
Rihent te feya joguinas
A tot pler.
Per ell no tenia espinas
Lo roser.

JOSEPH CORTILS Y VEITA.



—Ab lo folletí d' avuy, planas 49 á la 56 de *Los Au-cellets*, acaba lo segon acte y comensa ja 'l tercer, per quin motiu se aproxima la total terminació de l' obra.

—Ha passat aquesta setmana á Barcelona, lo senyor Morgadas bisbe de Vich ab l' objecte d' examinar las vuitcentas composicions destinadas al concurs pera la corona poética de Santa Maria de Ripoll

—Recomaném l' anunci de la plana de las cubertas referent haverse posat á la venda *Lo baster de Santa Pau*, en tres actes y en vers, original del Sr. Reig y Fiol.

Aquest drama, á mes de las bellas condicions que 'l recomanan, te de bó pera las companyias de aficionats que sols hi entra una dama en sa representació.

—Ha mort á Roma Amalia Tamberlich, germana del célebre tenor y muller del famós barítono Octavi Bar-tolini.

—Alemanya te en molt respecte lo recort de sos grans artistes morts. A Breslau, ahont Weber estigué algun temps dirijint òpera, l' ajuntament ha fet colo-car una placa distintiva en la casa que habitá en 1805 lo célebre autor de *Freischütz*.

—En lo Teatro Granvia s' ha posat en estudi *La cansó nova*, cuadro de costums, en prosa de nostre company Ignasi Iglesias.

—A Welster (Alemania) ha obtingut un grandiós éxit un drama original de la senyora Brukeee *Mansder* es lo titol de l'obra que cada representació val un triomf a sa autora.

—Dillans vinent en lo Teatro Romea tindrà lloch lo benefici del director tramoyista D. Narcís Rafart.

Las obras escullidas son: la tragedia *Otjer* y lo saynete *Qui... compra maduixas*. La funció va dedicada a la Societat Ateneo Marqués de la Mina.

CUL DE SACH

Pochs moments avans de morir Tamberlick, entrà á veurel un colega.

—¿Com estás?—vá preguntarli ab interés.

—Vaig á cantar l' ária final—respongué lo gran tenor.

ENIGMAS

XARADA

PERDUA

S' ha perdut una total lligada ab un *cuart-dos*, per lo tant se desitxaria que la persona que l' hagi trobada fassi 'l favor de portar-la á casa de Donya *tres-tres-cuatre hu-cuatre-tres* ahont, ademés de las gracias, se li regalará un *dos-dos* y una *dos-tres-cuatre* per si ha agafat set lligint l' anunci.

MANRICH BILBILIS PATA.

GEROGLIFICH-ENDEVINALLA

II á la nit no ho es III

DE n' hi ha un de rich
n' hi ha un de pobre
hi ha un poble

BUFAFI.

TARGETA

Sra. ADELINA GLUC

OS.

Formar lo titol d' un drama catalá.

NOV DE LA MARE.

ENDEVINALLA

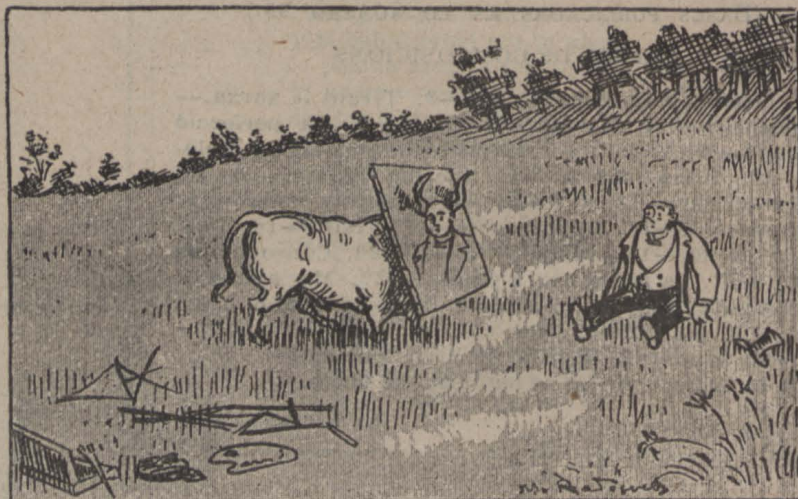
Tothom á n' á mi me fa,
que si no 'm fon no existeixo
y si á l' hivern l' aburreixo,
al istiu me sols busca.

HABITANT DEL SOL.

Las soluciones en lo número próxim.



—Mira, ja que s' ha dormit aném á doná un vol.



—Corréu... cuitéu... que 'l meu retrato m' empaita.

Soluciones als enigmas insertats en lo número 101

TARGETA I.—Los aucellets.

» II.—Un' altre sogra.

GEROGLIFICH.—Per Nadal neulas y turrons.

Correspondencia

Mari Fabel, Agustí Cirerols, N. y Bufó J. M., Benvingut Casas, Un Satelit, Joseph Sellés F. Clavell Serra, E. Magliori, A. Serra, J. Lle-rob, Ramon Romani y Petit Pages: no han estat prou acertats en lo que han enviat.

Bernard Sirés, Blauca, Jaume Padró Granés, J. Castell de Illuro, E. Torrent Costa, J. R. R., Rapó Tenurb y Feliciá Benet: anirà alguna cosa.

Ventura Rafols, acertat en lo que diu.—M. Figueras, s' arregliaria si no fos tan llarch.—Jaume P. T., no va bé per l' assumpto que tracta.—Joan Redondo, tenim molt ier l' istil.—Joan y Pep Castany, á vosté y al seu amic se 'ls prega se fassin carrech del molt original que 'ns agobia, lo de ara no va.—Francesch comas Pou, anirà l' epigrama.—Joan Huguet, veurém lo altre, aixó nitim no va prou bé.—Jo- seph Pujadas Truch, li stima de ser tan llarga, vegi si pot reduhirla.—Joaquim Maria Mont, aniran dos.—Tarragoni, anirà la primera.—Mayet, lo fina, no resulta prou.—P. Giró y B de V, hi falta soltura.—Mariano Rosello, no esta prou just en la descripció.—M. Gracia, dels dibuixos anirà 'l qu' està a la ploma.—Joseph Bernadet: no fa per nosaltres.

Imp. Alsina y Clós, Muntaner, 10.